

De Slachte wandelen.....

Teksten: 2 Korinthe 5: 1-10 en Marcus 4:26-29

Lieve mensen, gemeente van Christus,

Eén lange sliert van mensen over de Slachtedyk van Boazum tot Reahus... Zo ver het oog reikt... Dat is het prachtige beeld dat ik van gisteren meeneem.

En nog een gedachte neem ik mee: namelijk hoe bijzonder het is, dat steeds meer mensen naar lopen verlangen... Kennelijk gaat het allemaal te snel, van hier naar daar per auto of vliegtuig. Kennelijk gaat het te snel, de tijd, en winnen we al wandelend iets van het natuurlijke leefritme terug. Wandelen is gehoorzamen aan de traagheid die het leven eigen is en ons goed doet. Als we wandelen, gehoorzamen we aan het ritme van ons bloed door onze aderen en aan het ritme van ons hart en ons ademen.

Velen liepen de Slachte. Wandelden. Wie van u heeft 'm gewandeld? ... Wandelen is een mooie manier van bewegen. Je overvraagt lichaam noch geest. Als je wandelt, breng je beide samen en in evenwicht. Misschien dat daarom zoveel mensen graag wandelen? Van belang daarbij is, dat wandelen zelf het doel is. Want als je al wandelend op een doel gericht bent, dan ben je de weg kwijt.

Wandelen heeft ook iets saais. 't Niet wat je noemt sexy. Als bij ons thuis het woord wandelen valt, is het bij voorbaat Nee!!

Over wandelen gesproken. Sinds vrijdag heb ik een nieuw soort pastoraat ontdekt. Het wandelpastoraat. Ik stap het huis uit en ik weet niet waar de weg naar toe leidt. Ik wandel door het dorp, zonder afspraak. Vrijdag ben ik hiermee begonnen. Paraplu mee... Ik doe dat in de geest van Paulus. Hij was een echte wandelaar. Hij wandelt in zijn brieven van Jeruzalem naar Rome. Hij wandelde met Christus. Hij was zo vol van Christus, dat deze hem in beweging zette.

Hij gebruikt het wandelen ook als een beeld. "Wij wandelen in geloof en niet in weten," schrijft Paulus aan de gemeente in Korinthe (II 5:2). Paulus weet dat de wortel van geloof vertrouwen is. We hoeven niet te weten, maar te vertrouwen. Het gaat Paulus niet om kennis, maar om de kunst van te kunnen vertrouwen.

Het Griekse woord dat Paulus voor wandelen gebruikt is 'peripateo'. In dat woord zelf zit beweging. Het betekent zoveel als rondgaan, zoals je door een supermarkt of een markt rond de schappen gaat. Paulus weet, dat de gelovige op die wijze wandelt rondom Christus. Als de gelovige langs de schappen van het evangelie loopt, voedt hij zich geestelijk met Christus. En als we ons voeden met Christus, voeden we ons met brood uit de hemel.

's Zondagmorgens in de dienst maken we altijd een korte wandeling door het evangelie. Vanmorgen lazen we een korte gelijkenis, die van de mens die zaait en dan weer het gewone leven oppakt. Deze borduurt verder op de eerdere gelijkenis over de zaaier. Daarin is Christus de zaaier, die het koningschap van God over ons leven uitzaait.

Daar ook gaat deze gelijkenissen over: over het koningschap van God in ons leven. Wat heerst in ons leven? Wie of wat voert de regie? Jezus wijst ons de richting van het koningschap van God. Hij doet dat verhalenderwijs. Kleine verhaaltjes, die iets van het rijk Gods vertellen. Wil je weten hoe het zit? Zo... Een mens die zaad uitwerpt op de aarde. Het zaad is het woord. Dat valt op de aarde. De aarde is de akker voor het woord. Wij zijn die aarde en het woord komt van God.

De gelijkenis van het zaad in de akker is kinderlijk eenvoudig. Net als het leven zelf dat in wezen ook is: bid, werk en heb lief. Maar die gelijkenis heeft ook iets tegendraads. Iets wat niet in onze natuur zit. Het vraagt geduld van ons. En in een wereld waarin steeds meer meteen kan, zit geduld ons steeds minder in het bloed. Er is veel onrust. Daarom is een rustdag zo belangrijk. Gedenk de sabbatdag en de zondag, dat je die heiligt. Anders val je ten prooi aan nog meer onrust. En als koning onrust over je

heerst, is het koningschap van God ver te zoeken.

Jezus zaait het koningschap van God in onze wereld. Ook nu. Hij zaait en dan...? Dan gaat de mens over tot de orde van de nacht en de dag. Wij slapen en worden wakker. En intussen kiemt en groeit het zaad. En zo leert de gelijkenis ons naast geduld nog iets belangrijks. We willen vaak een vinger in de pap. We willen meetellen en van invloed zijn. Leer dit: over het wezenlijke hebben we niet zo veel te zeggen. De eigenlijke groei van vertrouwen gaat buiten ons om. Het hangt niet van u en mij af. Wat het zaad doet? Het is niet aan ons. En dat geldt dus ook voor Gods woord. De uitwerking daarvan op onze akkers is niet aan ons. Onze bijdrage aan de wezenlijke dingen des levens is van belang, maar niet doorslaggevend. Wij zijn als de mens die zaait en oogst, maar wat daartussen gebeurt, dat onttrekt zich aan onze macht. Misschien moeten we vooral leren minder actief te zijn, meer afwachtend. Dat relativeert onze drukdoenerij enorm. De mens, hij leeft zijn leven, zijn nacht- en dagritme, en intussen rijpt het zaad uit tot vrucht.

Onder het wandelen met Christus stroomt vertrouwen. Wij hoeven eigenlijk maar twee dingen te doen: te zaaien en te oogsten, en daar tussenin te wachten en te vertrouwen.

Wees een akker waarop Christus het woord zaait. En leef je leven. Hoe God in ons groeit, ontstijgt onze waarneming. Dat is en blijft, net als het hele leven, een mysterie.

Amen

Ds. S. Ypma